

ANVANKELIJK was Filip Meert vrijwilliger bij de jeugdbeweging en monitor tijdens jeugdvakanties. „Ik miste er evenwel de samenhang die ik bij de brandweer wel vond”, motiveert hij zijn wissel. „Bij de brandweer is het groepsgevoel ontzettend belangrijk, want je moet te allen tijde op je collega's kunnen rekenen. Bovendien engageer je je om mensen te redden. Het groepsengagement in dienst van de samenleving boeide me altijd al. Je ziet ook de waardering in de ogen van de mensen en dat geeft een goed gevoel.”

Dat het niet altijd goed afloopt, weet Filip als geen ander. „Als brandweerman kom je in de meest mensonwaardige omstandigheden terecht. Vaak voel je je hulpeloos. Naarmate je meer ervaring krijgt, word je daar harder in, wat evenwel niet betekent dat je onverschillig wordt. Het leed van anderen raakt je altijd, maar je leert het van je afzetten.”

Filip herinnert zich nog als was het gisteren zijn eerste interventie. „Het was een verkeersongeval waarbij twee meisjes van mijn leeftijd het leven lieten. Ik was er een week niet goed van. Gelukkig kunnen we in zo'n geval altijd bij onze collega's terecht om erover te praten.”

Ook thuis kan Filip op heel wat steun rekenen. „Je hart thuis kunnen luchten is geen overbodige luxe. Daarom is het belangrijk dat je gezin achter je engagement staat. Als brandweerman word je immers niet alleen te pas en te onpas opgeroepen - laatst stond ik in de supermarkt met een vol winkelkarretje - maar als je thuis komt spookt de interventie soms nog door je hoofd.”

Leuk meegenomen is dat je bij de vrijwillige brandweer samenwerkt met mensen van alle slag, vervolgt Filip. „Er zijn schilders, bankdirecteurs, schrijnwerkers, vuilnismannen, belastinginspecteurs enzovoort. Zo heb je contact met alle lagen van de bevolking en het leuke is dat iedereen, ongeacht rang of stand, één hechte groep vormt.”

Een levenswijze

Zowat elk jaar schrijft het brandweerkorps een vacature uit voor vrijwilligers. Dit jaar daagden in Asse 25 kandidaten op, van wie een vijftal zullen overblijven, voorspelt Filip. Als reden haalt hij de zware selectieprocedure aan, fysiek zowel als theoretisch, en de intensieve opleiding. „Een vrijwilliger krijgt dezelfde opleiding als een beroeps. Dat zijn al snel zowat driehonderd uur cursus. Eenmaal geslaagd, teken je een contract en krijg je ook een vergoeding. Maar je moet je voortdurend blijven bijscholen.”

Ook het intensieve engagement schrikt velen af. „Vrijwilliger zijn bij de brandweer veronderstelt een manier van leven die het hele gezin raakt”, weet Filip. „Zelf moet je naast je werk voortdurend paraat staan. Naast de mentale druk, moet je lichamelijke inspanningen leveren op de meest onmogelijke uren om 's anderendaags weer fris en monter op je werk op

Als hechte groep in dienst van de medemens

Ilse Van Halst

Achtentwintig is Filip Meert, en hij draait inmiddels al zes jaar mee als vrijwilliger in het brandweerkorps van Asse. Niet om als een cowboy door het verkeer te razen, zoals vele jongens wellicht stilletjes dromen. Veeleer het groepsgevoel en het engagement in dienst van de maatschappij trokken de prille twintiger indertijd aan.

Bij de brandweer

te dagen. Je inzet raakt bovendien het leven van je gezin. Je zal maar opgeroepen worden als je net vrienden op bezoek hebt.”

De kazerne van Asse kan rekenen op 35 beroeps en 85 vrijwilli-

gers. In principe kun je bij de brandweer vanaf je achttiende, maar de meeste kandidaten zijn 21 vóór ze de stap zetten, weet Filip uit eigen ervaring. „Het vraagt immers een zekere maturiteit om degelijk te kunnen functioneren in rampsituaties, je in stressomstandigheden aan bepaalde procedures te houden en om te gaan met slachtoffers.”

Met de brandweer- en ziekenwagen rondrijden is geen spelletje, maakt Filip komaf met menig jongensdroom. „Onbezonnenheid wordt niet geduld. Je mag niet zomaar de sirene aanzetten en over de weg razen. Door het rode licht rijden is evenmin een verworvenheid. Worden we geflitst, moeten we kunnen aantonen dat het wel degelijk om een dringende interventie ging. Rijden we sneller dan de toegestane 30 per uur, moeten we de boete betalen. En als je een zieke vervoert, spreekt het voor

zich dat je niet met honderd per uur door de bocht vlamt.”

Altijd paraat

De brandweer van Asse bestaat uit vier pelotons, die elk één week per maand van wacht zijn. Ze kunnen dan opgeroepen worden tijdens de week van 19 tot 7 uur en 's weekends 24 uur op 24. Een peloton rukt uit bij ongevallen, wateroverlast, wespennesten, stormschade en evacuatie van patiënten, legt Filip uit. Daarnaast kun je op eender welk moment opgeroepen worden om een brand te blussen. „Soms is dat vervelend,” geeft hij toe, „vooral voor de thuisblijvers. Eens per jaar zet onze commandant daarom onze vrouwen in de bloemetjes als teken van erkentelijkheid.” Tot slot is er nog wachtdienst bij de ziekenwagen, waarbij je een aantal keren per

maand in de kazerne slaapt. „Ik doe dat een keer of drie, meestal 's weekends.” Zeer belastend, toch? „In februari moest ik 38 uur uitrukken, zowat een normaal maandgemiddelde. Ja, dat is een volledige extra werkweek”, rekt Filip ons voor.

Geregeld hoor je dat een brandweerman bevangen werd door rook of gewond tijdens bluswerkzaamheden. Staat de vrijwilliger daar nooit bij stil? „Ik zou liegen als ik zou beweren dat het niet gevaarlijk is”, bedenkt hij. „Maar het gaat steeds om een berekend risico. We hebben degelijk materiaal en volgen strikte procedures zodat de risico's tot een minimum worden herleid. De eerste regel is steeds: eigen veiligheid eerst. Het spreekt echter vanzelf dat je meer risico's neemt als zich nog mensen in een brandend gebouw bevinden. Materiële zaken kun je vervangen, een mensenleven niet.”

Filip Meert: 'Vrijwilliger zijn bij de brandweer veronderstelt een manier van leven. Je kunt te pas en te onpas worden opgeroepen.' © Luc Gordts